Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (šesto prošireno vijeće)

21. travnja 2021*

„Žig Europske unije – Postupak za proglašenje žiga ništavim – Verbalni žig Europske unije MONOPOLY – Apsolutni razlog za odbijanje – Zla vjera – Članak 52. stavak 1. točka (b) Uredbe (EZ) br. 207/2009 (koji je postao članak 59. stavak 1. točka (b) Uredbe (EU) 2017/1001)"

U predmetu T-663/19,

Hasbro, Inc., sa sjedištem u Pawtucketu, Rhode Island (Sjedinjene Američke Države), koji zastupa J. Moss, *barrister*,

tužitelj,

protiv

Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), koji zastupaju P. Sipos i V. Ruzek, u svojstvu agenata,

tuženika,

druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem EUIPO-a, intervenijent u postupku pred Općim sudom:

Kreativni Događaji d.o.o., sa sjedištem u Zagrebu (Hrvatska), koji zastupa R. Kunze, odvjetnik,

povodom tužbe protiv odluke drugog žalbenog vijeća EUIPO-a od 22. srpnja 2019. (predmet R 1849/2017-2) koja se odnosi na postupak proglašenja žiga ništavim između društava Kreativni Događaji i Hasbro,

OPĆI SUD (šesto prošireno vijeće),

u sastavu: A. Marcoulli, predsjednica, S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz (izvjestitelj), C. Iliopoulos i R. Norkus, suci,

tajnik: A. Juhász-Tóth, administratorica,

uzimajući u obzir tužbu podnesenu tajništvu Općeg suda 30. rujna 2019.,

uzimajući u obzir EUIPO-ov odgovor na tužbu podnesen tajništvu Općeg suda 8. siječnja 2020.,

uzimajući u obzir intervenijentov odgovor na tužbu podnesen tajništvu Općeg suda 7. siječnja 2020.,

nakon rasprave održane 9. listopada 2020.,

* Jezik postupka: engleski

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

1 Tužitelj Hasbro, Inc. podnio je 30. travnja 2010. prijavu za registraciju žiga Europske unije Uredu Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), na temelju Uredbe Vijeća (EZ) br. 207/2009 od 26. veljače 2009. o žigu Europske unije (SL 2009., L 78, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 226.), kako je izmijenjena (zamijenjena Uredbom (EU) 2017/1001 Europskog parlamenta i Vijeća od 14. lipnja 2017. o žigu Europske unije (SL 2017., L 154, str. 1.)).

2 Žig za koji je zatražena registracija verbalni je znak MONOPOLY.

3 Proizvodi i usluge za koje je zatražena registracija svrstani su, nakon provedenog sužavanja u postupku pred EUIPO-om, u razrede 9., 16., 28. i 41. u smislu Nicanskog sporazuma o međunarodnoj klasifikaciji proizvoda i usluga radi registracije žigova od 15. lipnja 1957., kako je revidiran i izmijenjen, i za svaki od tih razreda odgovaraju sljedećem opisu:

– razred 9.: „Znanstveni, nautički, geodetski, fotografski, kinematografski i optički uređaji i instrumenti, uređaji i instrumenti za vaganje, mjerenje, signalizaciju, provjeru (nadzor), spašavanje i podučavanje; uređaji i instrumenti za provođenje, distribuciju, pretvaranje, akumuliranje, reguliranje ili kontrolu električne energije; uređaji za snimanje, prijenos, reprodukciju zvuka ili slike; magnetni diskovi za snimanje; prodajni automati i mehanizmi koji se pokreću kovanicama; registarske blagajne, strojevi za izračun cijena, oprema za obradu podataka i računala; vatrogasni aparati; rekreativni elektronički uređaji; elektroničke igre; računalne igre; računalni hardver; softver; kontrole koje se koriste sa svim prethodno navedenim proizvodima; kartice, diskovi, trake, kablovi i sklopovi koji svi sadržavaju podatke ili softvere ili su prilagođeni za upravljanje podacima ili softverima; arkadne igre; interaktivni zabavni programi, odnosno softver za računalne igrice, programi za igranje računalnih igrica; kazete za računalne igrice, diskovi s računalnim igricama; interaktivne video igre virtualne stvarnosti sa softverom i računalnim hardverom; interaktivni multimedijski igraći programi; računalni softver koji se može preuzimati namijenjen za uporabu na računalima i u računalnim igricama, na uređajima za ručne igre, igraćim konzolama, komunikacijskim uređajima za igre i mobilnim telefonima; elektroničke igrice, uključujući video igre; softver za video igre, programi za video igre, kazete za video igre, diskovi za video igre, koji se svi rabe na računalima, uređajima za ručne igre, igraćim konzolama, komunikacijskim uređajima za igre i mobilnim telefonima; terminali za video lutriju; uređaji za računalne igre i videoigre, odnosno uređaji za video igrice koji se koriste s televizijama; uređaji za igre prilagođeni da se rabe s televizijskim prijemnikom; audio i/ili video snimke; laserski diskovi, video diskovi, akustične ploče, kompaktni diskovi, kompaktni optički diskovi s igrama, filmovima, zabavnim sadržajem i glazbom; konzole za igre; komunikacijski uređaji i mobilni telefoni; unaprijed snimljeni filmovi; unaprijed snimljeni televizijski, radijski i zabavni programi i sadržaj; sastavni dijelovi za sve prethodno navedene proizvode”;

– razred 16.: „Papir i karton i proizvodi od tih materijala, koji nisu obuhvaćeni drugim razredima; tiskarski proizvodi; materijali za uvezivanje knjiga; fotografije; uredski papir; ljepila za papirnate proizvode ili kućanske potrebe; oprema za umjetnike; kistovi; pisaći strojevi i uredski pribor (osim namještaja); materijal za obuku (osim uređaja); plastični materijali za pakiranje (koji nisu obuhvaćeni drugim razredima); slova [tiskarska slova]; tiskarski klišeji; sastavni dijelovi za sve prethodno navedene proizvode”;

– razred 28.: „Igre, igračke; gimnastička i sportska oprema koja nije obuhvaćena drugim razredima; ukrasi za božićna drvca; strojevi s igrama; aparati koji se pokreću ubacivanjem kovanica (igre); igraće karte; sastavni dijelovi za sve prethodno navedene proizvode”;

– razred 41.: „Pružanje poduke; osposobljavanje; zabavne usluge; filmska zabava, zabava u obliku televizijskih i radijskih programa; sportske i kulturne aktivnosti”.

4 Prijava žiga objavljena je u *Glasniku žigova Zajednice* br. 2010/146 od 9. kolovoza 2010.

5 Sporni žig registriran je 25. ožujka 2011. pod brojem 9071961.

6 Osim toga, tužitelj je također nositelj triju verbalnih žigova Europske unije MONOPOLY koji su registrirani, prvi 23. studenoga 1998. pod brojem 238 352 (u daljnjem tekstu: raniji žig br. 238 352), drugi 21. siječnja 2009. pod brojem 6 895 511 (u daljnjem tekstu: raniji žig br. 6 895 511), a treći 2. kolovoza 2010. pod brojem 8 950 776 (u daljnjem tekstu: raniji žig br. 8 950 776).

7 Raniji žig br. 238 352 obuhvaća proizvode iz razreda 9., 25. i 28., koji odgovaraju, za svaki od tih razreda, sljedećem opisu:

– razred 9.: „Rekreativni elektronički uređaji; elektroničke igre; računalne igre; računalni hardver; softver; upravljački elementi za uporabu prethodno navedenih proizvoda; kartice, diskovi, trake, kablovi i sklopovi koji svi sadržavaju podatke ili softvere ili su prilagođeni za upravljanje podacima ili softverima; videoigre; sastavni dijelovi za sve prethodno navedene proizvode”;

– razred 25.: „Odjeća, obuća, pokrivala za glavu; sastavni dijelovi za sve prethodno navedene proizvode”;

– razred 28.: „Igre, igračke; gimnastička i sportska oprema koja nije obuhvaćena drugim razredima; ukrasi za božićna drvca; sastavni dijelovi za sve prethodno navedene proizvode”.

8 Raniji žig br. 6 895 511 obuhvaća „zabavne usluge” iz razreda 41.

9 Raniji žig br. 8 950 776 obuhvaća proizvode iz razreda 16., koji odgovaraju sljedećem opisu: „Papir i karton i proizvodi od tih materijala, koji nisu obuhvaćeni drugim razredima; tiskarski proizvodi; materijali za uvezivanje knjiga; fotografije; uredski papir; ljepila za papirnate proizvode ili kućanske potrebe; oprema za umjetnike; kistovi; pisaći strojevi i uredski pribor (osim namještaja); materijal za obuku (osim uređaja); plastični materijali za pakiranje (koji nisu obuhvaćeni drugim razredima); slova [tiskarska slova]; tiskarski klišeji”.

10 Intervenijent Kreativni Događaji d.o.o. podnio je 25. kolovoza 2015. zahtjev za proglašenje spornog žiga ništavim na temelju članka 52. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009 (koji je postao članak 59. stavak 1. točka (b) Uredbe 2017/1001) za sve proizvode i usluge obuhvaćene tim žigom. Prema intervenijentovu mišljenju, tužitelj je prilikom podnošenja prijave za registraciju spornog žiga postupao u zloj vjeri zato što je ta prijava bila ponovljena prijava ranijih žigova br. 238 352, 6 895 511 i 8 950 776 (u daljnjem tekstu zajedno: raniji žigovi) te je imala za cilj zaobići obvezu dokazivanja njihove stvarne uporabe.

11 Odjel za poništaje odlukom od 22. lipnja 2017. odbio je zahtjev za proglašenje žiga ništavim. On je osobito smatrao, s jedne strane, da zaštita istog žiga u razdoblju od četrnaest godina nije sama po sebi pokazatelj namjere izbjegavanja obveze dokazivanja stvarne uporabe ranijih žigova i, s druge strane, da intervenijentove tvrdnje nisu potkrijepljene dokazima koji pokazuju tužiteljevu zlu vjeru prilikom podnošenja prijave za registraciju spornog žiga.

12 Intervenijent je 22. kolovoza 2017., na temelju članaka 58. do 64. Uredbe br. 207/2009 (koji su postali članci 66. do 71. Uredbe 2017/1001), podnio EUIPO-u žalbu protiv odluke Odjela za poništaje.

13 Stranke su 3. kolovoza 2018. obaviještene da će se održati usmeni dio postupka kako bi se bolje razumjele posebne okolnosti na kojima se temelji tužiteljeva strategija prilikom podnošenja prijave za registraciju spornog žiga.

14 Tužitelj je 12. studenoga 2018. podnio svjedočenje osobe koja radi u društvu (u daljnjem tekstu: svjedočenje), zajedno s dokazima.

15 Rasprava je održana 19. studenoga 2018. u prostorijama EUIPO-a.

16 Intervenijent je 21. siječnja 2019. podnio očitovanja o zapisniku i sadržaju usmenog dijela postupka, u kojima je zatražio da se svjedočenje ne uzme u obzir. Tužitelj je 22. veljače 2019. odgovorio na ta očitovanja.

17 Odlukom od 22. srpnja 2019. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka) drugo žalbeno vijeće EUIPO-a djelomično je poništilo odluku Odjela za poništaje, proglasilo je sporni žig ništavim za dio proizvoda i usluga u odnosu na koje je registriran, odbilo je žalbu u preostalom dijelu i naložilo strankama snošenje vlastitih troškova koji se odnose na postupak za proglašenje žiga ništavim i postupak povodom žalbe. U biti, žalbeno vijeće smatralo je da se prikupljenim dokazima može dokazati da je za proizvode i usluge u odnosu na koje je sporni žig registriran, koji su istovjetni proizvodima i uslugama u odnosu na koje su registrirani raniji žigovi, tužitelj postupao u zloj vjeri prilikom podnošenja prijave za registraciju spornog žiga.

Zahtjevi stranaka

18 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku;

– naloži intervenijentu snošenje troškova.

19 EUIPO od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

20 Intervenijent od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži tužitelju snošenje troškova, uključujući troškove postupka pred žalbenim vijećem koje je snosio intervenijent.

Pravo

Primjena mjerodavnog materijalnog prava

21 S obzirom na datum podnošenja prijave za registraciju spornog žiga, 30. travnja 2010., koji je odlučujući za utvrđivanje mjerodavnog materijalnog prava, na činjenice ovog predmeta primjenjuju se materijalne odredbe Uredbe br. 207/2009 (vidjeti u tom smislu rješenje od 5. listopada 2004., Alcon/OHIM, C-192/03 P, EU:C:2004:587, t. 39. i 40. i presudu od 23. travnja 2020., Gugler France/Gugler i EUIPO, C-736/18 P, neobjavljenu, EU:C:2020:308, t. 3. i navedenu sudsku praksu). Stoga u ovom slučaju, što se tiče materijalnih pravila, valja smatrati da se upućivanja žalbenog vijeća u pobijanoj odluci i stranaka u njihovim podnescima na članak 59. stavak 1. točku (b) Uredbe 2017/1001 odnose na članak 52. stavak 1. točku (b) Uredbe br. 207/2009, koji ima isti sadržaj.

Predmet spora

22 Iako tužitelj od Općeg suda zahtijeva da poništi pobijanu odluku u cijelosti, valja istaknuti da je u odgovoru na pitanje Općeg suda na raspravi priznao da predmet spora treba biti ograničen na poništenje pobijane odluke u dijelu u kojem je njome sporni žig proglašen ništavim za proizvode i usluge u odnosu na koje je registriran iz razreda 9., 16., 28. i 41., kako su navedeni u točki 1. izreke pobijane odluke, i koji su istovjetni proizvodima i uslugama u odnosu na koje su registrirani raniji žigovi.

Dopuštenost tužbe

23 U točkama 17. do 19. svojeg odgovora na tužbu i na raspravi intervenijent je u biti tvrdio da je, u skladu s člancima 172. i 177. Poslovnika Općeg suda, tužba očito nedopuštena jer se u njoj EUIPO ne spominje kao stranka protiv koje je podnesena tužba i da se ta nepravilnost ne može pravodobno ispraviti uređivanjem tužbe dopisom podnesenim tajništvu Općeg suda 17. listopada 2019.

24 U tom pogledu, i kao što to, uostalom, navodi intervenijent u točki 20. svojeg odgovora na tužbu, valja podsjetiti na to da je sud Europske unije ovlašten procijeniti, u skladu s okolnostima svakog slučaja, opravdava li načelo dobrog sudovanja odbijanje tužbe kao neosnovane, bez prethodnog odlučivanja o njezinoj dopuštenosti (vidjeti u tom smislu presudu od 26. veljače 2002., Vijeće/Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, t. 51. i 52.).

25 U okolnostima ovog predmeta Opći sud smatra da zbog razloga dobrog sudovanja treba odmah ispitati osnovanost tužbe, bez prethodnog odlučivanja o njezinoj dopuštenosti, jer je tužba zbog razloga navedenih u nastavku u svakom slučaju neosnovana.

Meritum

26 U prilog svojoj tužbi tužitelj u biti ističe dva tužbena razloga, od kojih se prvi temelji na povredi članka 52. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009, a drugi na povredi prava na pošteno suđenje.

Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 52. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009

27 Prvim tužbenim razlogom tužitelj dovodi u pitanje ocjenu žalbenog vijeća prema kojoj je on prilikom podnošenja prijave za registraciju spornog žiga postupao u zloj vjeri.

28 EUIPO i intervenijent osporavaju tužiteljevu argumentaciju.

29 Uvodno, valja podsjetiti na to da se člankom 52. stavkom 1. točkom (b) Uredbe br. 207/2009 predviđa da se žig Europske unije proglašava ništavim na zahtjev podnesen EUIPO-u ili na protutužbu podnesenu u postupku zbog povrede, kad je podnositelj prijave postupao u zloj vjeri kada je podnosio prijavu tog žiga.

30 Najprije, u tom pogledu valja istaknuti da se, kad pojam iz Uredbe br. 207/2009 u njoj nije definiran, njegovo značenje i doseg mora utvrditi u skladu s njegovim uobičajenim smislom u svakodnevnom jeziku, vodeći pritom računa o kontekstu u kojem se taj pojam koristi i ciljevima koji se žele postići tom uredbom (vidjeti presudu od 12. rujna 2019., Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, t. 43. i navedenu sudsku praksu).

31 Isto vrijedi za pojam „zla vjera” iz članka 52. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009, s obzirom na to da zakonodavac Unije nije dao nikakvu definiciju tog pojma.

32 Iako, u skladu sa svojim uobičajenim smislom u svakodnevnom jeziku, pojam „zla vjera” pretpostavlja postojanje nepoštenog stanja duha ili namjere, taj se pojam osim toga mora tumačiti u kontekstu žigovnog prava, koje se primjenjuje u trgovačkom prometu. U tom pogledu, Uredba Vijeća (EZ) br. 40/94 od 20. prosinca 1993. o žigu Zajednice (SL 1994., L 11, str. 1.) te uredbe br. 207/2009 i 2017/1001 donesene su uzastopno u istom cilju, odnosno radi uspostave i funkcioniranja unutarnjeg tržišta. Pravilima o žigu Europske unije osobito se želi doprinijeti sustavu nenarušenog tržišnog natjecanja u Uniji, u kojem svaki poduzetnik mora, kako bi privukao klijente kvalitetom svojih proizvoda ili usluga, biti u mogućnosti kao žigove registrirati znakove kojima se potrošaču omogućava da bez eventualne zablude razlikuje te proizvode ili usluge od onih drugog podrijetla (vidjeti presudu od 12. rujna 2019., Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, t. 45. i navedenu sudsku praksu).

33 Stoga se apsolutni razlog za ništavost iz članka 52. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009 primjenjuje kada iz relevantnih i usklađenih indicija proizlazi da nositelj žiga Europske unije nije podnio prijavu za registraciju tog žiga s ciljem poštenog sudjelovanja u tržišnom natjecanju, nego s namjerom nanošenja štete na način koji nije u skladu s poštenom praksom, interesima trećih osoba ili s namjerom ostvarivanja, ne imajući pritom u vidu nijednu konkretnu treću osobu, isključivog prava u svrhe koje se ne odnose na funkcije žiga, točnije na glavnu funkciju označavanja podrijetla (presuda od 12. rujna 2019., Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret/EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, t. 46.).

34 Osim toga, valja dodati da je Sud u presudi od 11. lipnja 2009., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361) dao više pojašnjenja o načinu na koji treba tumačiti pojam zle vjere iz članka 52. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009.

35 Prema mišljenju Suda, u svrhu ocjene postojanja zle vjere podnositelja prijave, u smislu članka 52. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009, valja uzeti u obzir sve relevantne čimbenike vezane za konkretan slučaj koji su postojali u trenutku podnošenja prijave za registraciju znaka kao žiga Europske unije, a osobito, kao prvo, činjenicu da podnositelj prijave zna ili treba znati da se treća osoba u najmanje jednoj državi članici koristi istovjetnim ili sličnim znakom za istovjetan ili sličan proizvod ili uslugu koji bi mogao stvoriti zabludu u pogledu znaka za koji se traži registracija; kao drugo, namjeru podnositelja zahtjeva da spriječi te treće osobe da se nastave koristiti tim znakom; i, kao treće, stupanj pravne zaštite koji znak trećih i znak za koji je podnesena prijava za registraciju uživaju (vidjeti u tom smislu presudu od 11. lipnja 2009., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, t. 53.).

36 Međutim, iz teksta presude Suda od 11. lipnja 2009., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361, t. 53.) proizlazi da su čimbenici koji su u njoj nabrojeni samo primjeri u nizu elemenata koji se mogu uzeti u obzir kako bi se donijela odluka o eventualnoj zloj vjeri podnositelja prijave za registraciju u trenutku podnošenja prijave žiga (vidjeti presudu od 26. veljače 2015., Pangyrus/OHIM – RSVP Design (COLOURBLIND), T-257/11, neobjavljenu, EU:T:2015:115, t. 67. i

navedenu sudsku praksu). Naime, u toj presudi Sud je samo odgovorio na pitanja nacionalnog suda koja su se u bitnome odnosila na to jesu li takvi čimbenici relevantni (vidjeti u tom smislu presudu od 11. lipnja 2009., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, t. 22. i 38.). Stoga nepostojanje jednog ili drugog od tih čimbenika nije nužno zapreka, ovisno o okolnostima konkretnog slučaja, utvrđivanju zle vjere podnositelja prijave (vidjeti u tom smislu presudu od 7. srpnja 2016., Copernicus-Trademarks/EUIPO – Maquet (LUCEO), T-82/14, EU:T:2016:396, t. 147.).

37 U tom pogledu valja naglasiti da je nezavisna odvjetnica E. Sharpston u točki 60. svojeg mišljenja u predmetu Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148) istaknula da pojam zle vjere u smislu članka 52. stavka 1. točke (b) Uredbe 207/2009 ne može biti ograničen samo na određenu kategoriju činjenica. Naime, cilj u općem interesu te odredbe, koji se sastoji od sprečavanja registracije prijava žigova koje su zlouporabne ili suprotne dobroj poslovnoj praksi u industriji i trgovini, bio bi ugrožen ako bi se zla vjera mogla dokazati samo okolnostima iscrpno navedenima u presudi od 11. lipnja 2009., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361) (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 3. lipnja 2010., Internetportal und Marketing, C-569/08, EU:C:2010:311, t. 37.).

38 Dakle, ustaljena je sudska praksa da se, u okviru sveobuhvatne analize u skladu s člankom 52. stavkom 1. točkom (b) Uredbe br. 207/2009, mogu uzeti u obzir i porijeklo pobijanog znaka i njegova upotreba otkad je stvoren, poslovna logika na kojoj se temeljila prijava za registraciju tog znaka kao žiga Europske unije te kronologija događaja koji su obilježili navedeno podnošenje prijave (vidjeti presudu od 26. veljače 2015., COLOURBLIND, T-257/11, neobjavljenu, EU:T:2015:115, t. 68. i navedenu sudsku praksu).

39 Potrebno je također uzeti u obzir namjeru podnositelja prijave u trenutku podnošenja prijave za registraciju žiga (presuda od 11. lipnja 2009., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, t. 41.).

40 U tom je pogledu pojašnjeno da je namjera podnositelja prijave u relevantnom trenutku subjektivan čimbenik koji treba utvrditi s obzirom na objektivne okolnosti konkretnog slučaja (presuda od 11. lipnja 2009., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, t. 42.).

41 Stoga se pojam zle vjere odnosi na subjektivnu motivaciju podnositelja prijave žiga, odnosno neiskrenu namjeru ili drugi nepošteni motiv. Odnosi se na ponašanje koje odstupa od priznatih načela etičkog ponašanja ili dobre poslovne prakse u industriji i trgovini (presuda od 7. srpnja 2016., LUCEO, T-82/14, EU:T:2016:396, t. 28.).

42 Kad se podnositelj zahtjeva za proglašenje žiga ništavim poziva na članak 52. stavak 1. točku (b) Uredbe br. 207/2009, on mora dokazati okolnosti koje dovode do zaključka da je prijava za registraciju žiga Europske unije podnesena u zloj vjeri, pri čemu se dobra vjera podnositelja prijave pretpostavlja dok se ne dokaže suprotno (vidjeti u tom smislu presudu od 8. ožujka 2017., Biernacka-Hoba/EUIPO – Formata Bogusław Hoba (Formata), T-23/16, neobjavljenu, EU:T:2017:149, t. 45. i navedenu sudsku praksu).

43 Kada EUIPO utvrdi da su objektivne okolnosti predmetnog slučaja na koje se poziva podnositelj zahtjeva za proglašenje žiga ništavim takve da mogu dovesti do obaranja pretpostavke o dobroj vjeri nositelja žiga o kojem je riječ u trenutku podnošenja prijave za registraciju, on treba pružiti vjerodostojna objašnjenja u pogledu ciljeva i poslovne logike koji se žele postići prijavom za registraciju navedenog žiga.

44 Naime, nositelj žiga o kojem je riječ u najboljem je položaju da EUIPO-u razjasni namjere koje je imao tijekom podnošenja prijave za registraciju tog žiga i da mu dostavi dokaze koji ga mogu uvjeriti da su, unatoč postojanju objektivnih okolnosti, te namjere bile legitimne (vidjeti u tom smislu presudu od

5. svibnja 2017., PayPal/EUIPO – Hub Culture (VENMO), T-132/16, neobjavljenu, EU:T:2017:316, t. 51. do 59. i, u tom smislu i po analogiji, presudu od 9. studenoga 2016., Birkenstock Sales/EUIPO (Prikaz uzorka međusobno prepletenih valovitih linija), T-579/14, EU:T:2016:650, t. 136.).

45 Različite tužiteljeve prigovore istaknute u okviru prvog tužbenog razloga, koji se u biti sastoji od šest dijelova, valja ispitati s obzirom na prethodna razmatranja.

– Prvi dio prvog tužbenog razloga, koji se temelji na pogrešnoj primjeni pravila o ocjeni zle vjere

46 U okviru prvog dijela prvog tužbenog razloga tužitelj, kao prvo, prigovara žalbenom vijeću da nije provelo opću ocjenu svih relevantnih elemenata slučaja. Ono se neopravdano usredotočilo na jedan aspekt, odnosno na upravnu prednost koja se sastoji od toga da nije potrebno dokazati stvarnu uporabu žiga čija je prijava ponovno podnesena, te je zanemarilo mnoge druge valjane razloge na koje se tužitelj pozvao kako bi opravdao svoju strategiju prijave žiga.

47 Kao drugo, tužitelj prigovara žalbenom vijeću da je u točki 66. pobijane odluke smatralo da svaka ponovno podnesena prijava žiga automatski odgovara prijavi u zloj vjeri. Međutim, to je u suprotnosti s načelima navedenima u presudi od 13. prosinca 2012., pelicantravel.com/OHIM – Pelikan (Pelikan) (T-136/11, neobjavljena, EU:T:2012:689) i u mišljenju nezavisne odvjetnice E. Sharpston u predmetu Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148). Kao treće, smatra da je pogrešan navod žalbenog vijeća u točki 79. pobijane odluke prema kojem je on „priznao i da je prednost [njegove] strategije bila da ne mora dokazati stvarnu uporabu [spornog] žiga u okviru postupka povodom prigovora”. Prema njegovu mišljenju, dokazi su pokazivali da je jedna od prednosti povezanih s njegovim postupanjem prilikom podnošenja prijave žiga mogla biti administrativna učinkovitost, ali da se nije radilo o glavnom razlogu, a čak ni o bitnom razlogu.

48 EUIPO i intervenijent osporavaju osnovanost tog dijela tužbenog razloga.

49 Kako bi se ispitala osnovanost argumentacije iznesene u okviru prvog dijela prvog tužbenog razloga, kao prvo, valja podsjetiti na to koja načela uređuju žigovno pravo Europske unije i pravilo o dokazivanju uporabe tih žigova. U tom pogledu, kao prvo, valja istaknuti, kao što je to učinilo žalbeno vijeće u točki 29. pobijane odluke, da iz uvodne izjave 2. Uredbe br. 207/2009 (koja je postala uvodna izjava 3. Uredbe 2017/1001) proizlazi da je cilj Uredbe br. 207/2009 osigurati nenarušeno tržišno natjecanje. Osim toga, presuđeno je da je žigovno pravo bitan element u sustavu nenarušenog tržišnog natjecanja koje se Ugovorom namjerava uspostaviti i održati te da prava koja žig Europske unije dodjeljuje svojem nositelju treba ispitati s obzirom na taj cilj (vidjeti u tom smislu presudu od 6. svibnja 2003., Libertel, C-104/01, EU:C:2003:244, t. 48. i navedenu sudsku praksu).

50 Kao drugo, kao što je to u biti istaknulo žalbeno vijeće u točkama 31. i 32. pobijane odluke, iako iz članka 9. stavka 1. Uredbe br. 207/2009 (koji je postao članak 9. stavak 1. Uredbe 2017/1001) proizlazi da registracija žiga Europske unije svojem nositelju daje isključiva prava, iz uvodne izjave 10. Uredbe br. 207/2009 (koja je postala uvodna izjava 24. Uredbe 2017/1001) proizlazi da je opravdano zaštititi žigove Europske unije i, u odnosu na njih, svaki žig registriran prije njih, samo ako se ti žigovi stvarno rabe. Naime, žig Europske unije koji se ne rabi mogao bi predstavljati prepreku tržišnom natjecanju ograničavanjem niza znakova koje bi drugi mogli registrirati kao žig te onemogućavanjem konkurentima da rabe taj ili sličan žig prilikom stavljanja na unutarnje tržište proizvoda ili usluga koji su istovjetni ili slični onima koji su zaštićeni žigom o kojem je riječ. Slijedom toga, neuporabom žiga Europske unije također se može ograničiti slobodno kretanje robe i slobodno pružanje usluga (vidjeti u tom smislu presudu od 19. prosinca 2012., Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, t. 32.).

51 Kao treće, kad je riječ o stvarnoj uporabi žiga Europske unije, valja podsjetiti na to da, u skladu s člankom 15. stavkom 1. Uredbe br. 207/2009 (koji je postao članak 18. stavak 1. Uredbe 2017/1001), „[a]ko u petogodišnjem razdoblju od registracije, nositelj nije stvarno rabio svoj žig EU-a u Uniji u

odnosu na proizvode ili usluge u odnosu na koje je registriran ili ako je takva uporaba suspendirana tijekom neprekinutog razdoblja od pet godina, žig EU-a podliježe sankcijama predviđenima ovom Uredbom, osim ako postoje opravdani razlozi za neuporabu”.

52 Osim toga, u skladu s člankom 51. stavkom 1. točkom (a) Uredbe br. 207/2009 (koji je postao članak 58. stavak 1. točka (a) Uredbe 2017/1001), „[p]rava nositelja žiga EU-a proglašavaju se opozvanima na zahtjev podnesen [EUIPO-u] ili na protutužbu podnesenu u postupku zbog povrede ako se tijekom neprekinutog razdoblja od pet godina žig nije stvarno rabio u Uniji u odnosu na proizvode ili usluge za koje je registriran, a ne postoje opravdani razlozi za neuporabu”.

53 U tom se pogledu člankom 51. stavkom 2. Uredbom br. 207/2009 (koji je postao članak 58. stavak 2. Uredbe 2017/1001) predviđa da, „[k]ad osnovani razlozi za opoziv prava postoje u odnosu na samo neke proizvode ili samo neke usluge za koje je taj žig EU-a registriran, prava nositelja proglašavaju se opozvanima u odnosu na samo te proizvode ili samo te usluge”.

54 *Ratio legis* zahtjeva prema kojem žig mora biti u stvarnoj uporabi da bi bio zaštićen na temelju prava Unije temelji se na činjenici da se upis žiga Europske unije u EUIPO-ov registar ne može izjednačiti sa strateškom i statičnom prijavom koja neaktivnom imatelju daje zakonski monopol neodređenog trajanja. Naprotiv, navedeni bi registar morao vjerno prikazivati oznake koje poduzeća stvarno rabe na tržištu za razlikovanje svojih proizvoda i usluga u gospodarskom svijetu (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2015., Deutsche Rockwool Mineralwoll/OHIM – Recticel (λ), T-215/13, neobjavljenu, EU:T:2015:518, t. 20. i navedenu sudsku praksu).

55 Kao što je to istaknulo žalbeno vijeće u točki 35. pobijane odluke, iz načela koja uređuju žigovno pravo Europske unije i pravila o dokazivanju uporabe navedenih u točkama 49. do 53. ove presude proizlazi da, iako je isključivo pravo dodijeljeno nositelju žiga, to isključivo pravo može biti zaštićeno samo ako po isteku razdoblja odgode od pet godina navedeni nositelj može dokazati stvarnu uporabu svojeg žiga. Takvim se sustavom uspostavlja ravnoteža između legitimnih interesa nositelja žiga, s jedne strane, i interesa njegovih konkurenata, s druge strane.

56 Kao drugo, valja podsjetiti na to da iz sudske prakse navedene u točki 36. ove presude proizlazi da se nepostojanje čimbenika koje su, u posebnom kontekstu spora ili prethodnog pitanja o kojem je trebalo odlučiti, Opći sud ili Sud smatrali relevantnima za utvrđivanje zle vjere podnositelja prijave žiga ne protivi nužno utvrđivanju postojanja zle vjere podnositelja prijave žiga u drukčijim okolnostima. Naime, kao što je to navedeno u točki 37. ove presude, pojam zle vjere u smislu članka 52. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009 ne može biti ograničen samo na određenu kategoriju činjenica.

57 Kao treće, iako ponovljene prijave žiga nisu zabranjene, ostaje činjenica da takva prijava podnesena radi izbjegavanja posljedica neuporabe ranijih žigova može biti relevantan element na temelju kojeg se može utvrditi zla vjera podnositelja te prijave (vidjeti u tom smislu presudu od 13. prosinca 2012., Pelikan, T-136/11, neobjavljenu, EU:T:2012:689, t. 27.).

58 Konačno, kao četvrto, valja podsjetiti na elemente koji su naveli žalbeno vijeće na zaključak da je ponovljena prijava ranijih žigova pokazatelj tužiteljeve zle vjere.

59 Kao prvo, u točki 71. pobijane odluke žalbeno vijeće navelo je da se tužitelj oslonio na sporni žig kao i na ranije žigove u okviru dvaju postupaka povodom prigovora. U tom je pogledu utvrdilo da su se odluke kojima je tužitelj uspio u tim postupcima temeljile na spornom žigu, s obzirom na to da za taj žig nije bilo potrebno podnijeti dokaz stvarne uporabe.

60 Kao drugo, u točki 72. pobijane odluke žalbeno vijeće navelo je da se, što se tiče mogućih razloga koji bi opravdali prijavu za novu registraciju istog žiga, tužitelj pred EUIPO-ovim tijelima pozvao na smanjenje administrativnog opterećenja. Žalbeno vijeće u biti je dodalo da je, prema svjedočenju osobe koja radi u društvu tužitelja na raspravi održanoj 19. studenoga 2018., tužitelj podnosio nove

prijave zbog određenih razloga koji su povezani s olakšavanjem upravljanja na administrativnom planu, ali da te prijave ne čine ponovljene istovjetne prijave za registraciju, s obzirom na to da su navedene prijave šire i opravdane valjanim poslovnim razlozima. Osim toga, žalbeno vijeće je u točki 73. pobijane odluke smatralo da je, s obzirom na to da se tužitelj nije odrekao ranijih žigova, interes za podnošenje takvih prijava povezan sa smanjenjem administrativnog opterećenja teško utvrditi zbog povećanja posla i ulaganja koje podrazumijeva kumuliranje istovjetnih žigova.

61 Kao treće, u točki 75. pobijane odluke žalbeno je vijeće u biti navelo da iz svjedočenja na raspravi održanoj 19. studenoga 2018., najprije, proizlazi da činjenica da se tužitelj može pozvati na registraciju žiga bez potrebe dokazivanja njegove uporabe za njega predstavlja prednost i da se radi o aspektu poznatom svim nositeljima žigova, zatim da se ne radi o jedinoj motivaciji naknadnih prijava žigova koje je podnio tužitelj i, konačno, ako poduzetnik ima različite žigove s različitim datumima podnošenja prijave, razumno je da taj poduzetnik podnese prigovor protiv kasnije podnesene prijave žiga na temelju nedavno registriranog žiga na koji se ne primjenjuje dokaz uporabe kako bi smanjio troškove povezane s podnošenjem dokaza i zastupanjem na raspravama, u smislu da je administrativno znatno učinkovitije da ne mora podnijeti taj dokaz.

62 Kao četvrto, žalbeno vijeće je u točki 77. pobijane odluke istaknulo da je, prema svjedočenju, činjenica da društva podnose prijave za registraciju žigova koji su već registrirani u Uniji i da u te nove prijave uključuju proizvode ili usluge u odnosu na koje su raniji žigovi registrirani bila prihvaćena industrijska praksa u relevantnom razdoblju.

63 Kao peto, uzimajući u obzir elemente navedene u točkama 71. do 78. pobijane odluke, žalbeno vijeće je u njezinoj točki 79. smatralo da je tužitelj namjerno ponovno podnio prijavu za registraciju žiga MONOPOLY kako bi se njome obuhvatili i proizvodi i usluge koji su već obuhvaćeni ranijim žigovima. Osim toga, utvrdilo je da je tužitelj priznao da je prednost te strategije bila ta da on ne mora dokazati stvarnu uporabu spornog žiga u okviru postupka povodom prigovora, što je bio jedan od čimbenika koje je tužitelj uzeo u obzir prilikom registracije žiga, te je dodalo da ne vidi nikakvu drugu komercijalnu logiku na kojoj se temelji takva strategija podnošenja prijave.

64 Kao šesto, žalbeno vijeće je u točki 80. pobijane odluke ocijenilo da činjenica da je tužitelj tvrdio da se radi o normalnoj industrijskoj praksi jasno znači da je primjena te strategije namjerna.

65 Uzimajući u obzir sve te okolnosti, žalbeno je vijeće, s jedne strane, u točki 81. pobijane odluke zaključilo da je tužiteljeva namjera bila iskoristiti pravila žigovnog prava Europske unije umjetno stvorivši situaciju u kojoj on ne mora dokazati stvarnu uporabu ranijih žigova za proizvode i usluge u odnosu na koje je sporni žig registriran. S druge strane, ono je u točki 82. pobijane odluke smatralo da tužiteljevo postupanje proizlazi iz namjere narušavanja ravnoteže sustava proizišlog iz tog prava, kako ga je utvrdio zakonodavac Unije.

66 Tužiteljevu argumentaciju treba ispitati na temelju elemenata na koje se podsjeća u točkama 49. do 65.

67 Kao prvo, što se tiče argumenta prema kojem je žalbeno vijeće u točki 66. pobijane odluke pogrešno smatralo da svaka ponovljena prijava žiga Europske unije automatski odgovara prijavi u zloj vjeri, treba ga odbiti jer proizlazi iz pogrešnog tumačenja pobijane odluke. Naime, valja utvrditi da je žalbeno vijeće u točkama 66. do 70. pobijane odluke samo upozorilo na sudsku praksu koja se primjenjuje na ocjenu eventualne zle vjere nositelja žiga Europske unije. Tek je u točki 71. i sljedećima pobijane odluke žalbeno vijeće ispitalo okolnosti ovog slučaja s obzirom na sudsku praksu i zaključilo da je tužitelj postupao u zloj vjeri prilikom podnošenja prijave za registraciju spornog žiga.

68 Osim toga, čak i pod pretpostavkom da tužiteljev argument treba shvatiti na način da se žalbenom vijeću prigovara da je u pobijanoj odluci općenito smatralo da je svaka ponovljena prijava nužno podnesena u zloj vjeri, taj argument također treba odbiti.

69 Naime, iz obrazloženja žalbenog vijeća, kako je sažeto u točkama 59. do 64. ove presude, razvidno je da ono nije činjenicu da je ponovno podnesena prijava žiga Europske unije smatralo pokazateljem tužiteljeve zle vjere, nego činjenicu da su elementi spisa pokazivali da je on namjerno nastojao zaobići temeljno pravilo žigovnog prava Europske unije, odnosno pravilo koje se odnosi na dokaz o uporabi, kako bi time ostvario korist na štetu ravnoteže sustava žigova Europske unije koji je zakonodavac Unije uspostavio.

70 U tom pogledu valja istaknuti da nijedna odredba propisa o žigovima Europske unije ne zabranjuje ponovno podnošenje prijave za registraciju žiga i da se stoga ne može samo na temelju takve prijave utvrditi da je njezin podnositelj postupao u zloj vjeri a da pritom ne postoje drugi relevantni elementi na koje se poziva podnositelj zahtjeva za proglašenje žiga ništavim ili EUIPO. Međutim, valja utvrditi da u ovom slučaju iz razmatranja žalbenog vijeća proizlazi da je tužitelj priznao, pa čak i tvrdio, da se jedna od prednosti koje opravdavaju podnošenje prijave spornog žiga temelji na činjenici da ne mora podnijeti dokaz stvarne uporabe tog žiga. Međutim, takvo ponašanje ne može se smatrati legitimnim ponašanjem, nego se mora smatrati protivnim ciljevima Uredbe br. 207/2009, načelima kojima se uređuje žigovno pravo Europske unije i pravilu o dokazivanju uporabe, kako su navedena u točkama 49. do 55. ove presude.

71 Naime, u posebnim okolnostima ovog slučaja, tužitelj je ponovnim podnošenjem prijave osobito nastojao, prema vlastitom priznanju, izbjeći obvezu dokazivanja uporabe spornog žiga, zbog čega se za ranije žigove produljuje razdoblje odgode od pet godina iz članka 51. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 207/2009.

72 Stoga strategija prijave koju primjenjuje tužitelj, kojom nastoji zaobići pravilo koje se odnosi na dokaz uporabe, nije samo u neskladu s ciljevima Uredbe br. 207/2009 nego pokazuje i podudarnosti sa slučajevima zlouporabe prava, kojoj je svojstveno da se, s jedne strane, bez obzira na formalno poštovanje pretpostavki predviđenih propisom Unije, ne postiže cilj tog propisa i da, s druge strane, postoji volja za stjecanjem koristi koja proizlazi iz navedenog propisa tako da se umjetno stvore uvjeti potrebni za njezino stjecanje (vidjeti u tom smislu presudu od 21. srpnja 2005., Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, t. 39. i navedenu sudsku praksu).

73 Kao drugo, što se tiče tužiteljeva argumenta prema kojem se žalbeno vijeće neopravdano usredotočilo na jedan aspekt, odnosno na upravnu prednost koja se sastoji od toga da nije potrebno dokazati stvarnu uporabu žiga čija je prijava bila ponovljena, te je zanemarilo mnoge druge valjane razloge na koje se tužitelj pozvao kako bi opravdao svoju strategiju prijave žiga (vidjeti točku 46. ove presude), valja smatrati da se, s obzirom na elemente na koje se podsjeća u točkama 59. do 64. ove presude, ne može osnovano tvrditi da se žalbeno vijeće usredotočilo samo na navedeni aspekt.

74 Naime, kao što to ističe EUIPO, unatoč dokazima iz kojih proizlazi da je tužitelj osobito namjeravao izbjeći obvezu podnošenja dokaza o uporabi spornog žiga, žalbeno je vijeće uzelo u obzir druge okolnosti. Tako je u točkama 71. i 80. pobijane odluke utvrdilo da je tužitelj doista imao koristi od svoje strategije ponovnog podnošenja prijave u dvama postupcima povodom prigovora tako što je izbjegao obvezu dokazivanja uporabe spornog žiga.

75 Osim toga, za razliku od onoga što u tužbi tvrdi tužitelj a da to nije potkrijepio, žalbeno vijeće nije zanemarilo mnoge druge razloge na koje se tužitelj pozvao kako bi opravdao svoju strategiju prijave žiga. Kao što to proizlazi iz točaka 61. do 64. pobijane odluke, ispitalo je i uzelo kao valjana tužiteljeva objašnjenja prema kojima je on u biti namjeravao zaštititi žig MONOPOLY za druge proizvode i usluge kako bi slijedio razvoj tehnologije i širenje svojih djelatnosti. Zbog tog razloga žalbeno vijeće nije proglasilo sporni žig ništavim za proizvode i usluge za koje raniji žigovi nisu registrirani. Međutim, kao što to EUIPO pravilno ističe, žalbeno vijeće nije utvrdilo da su ta objašnjenja mogla opravdati podnošenje prijave spornog žiga za proizvode i usluge koji su istovjetni onima u odnosu na koje su raniji žigovi registrirani. Ono je u tom pogledu u točkama 72. do 74. pobijane odluke osobito smatralo

da je navodno smanjenje administrativnog opterećenja koje proizlazi iz podnošenja prijave spornog žiga bilo teško pomiriti s dodatnim troškovima i administrativnim opterećenjem povezanim s održavanjem ranijih žigova.

76 Iz toga slijedi da treba odbiti tužiteljev argument prema kojem žalbeno vijeće nije provelo opću ocjenu svih relevantnih elemenata u ovom slučaju jer se neopravdano usredotočilo samo na jedan aspekt.

77 Konačno, kao treće, treba odbiti tužiteljev argument prema kojem je, u biti, žalbeno vijeće u točki 79. pobijane odluke pogrešno navelo da je tužitelj priznao da je jedina prednost njegove prakse podnošenja prijave bila da ne mora dokazati stvarnu uporabu žiga u okviru postupka povodom prigovora (vidjeti točku 47. ove presude). U tom pogledu dovoljno je utvrditi da iz točaka 75., 76. i 79. pobijane odluke jasno proizlazi da je žalbeno vijeće naglasilo da se radi samo o jednoj od prednosti ili motivacija tužiteljeve strategije podnošenja prijave. Osim toga, žalbeno vijeće izričito je navelo, u točki 76. pobijane odluke, da „činjenica da prijava nije isključivo motivirana prednošću da ne treba podnijeti dokaz o stvarnoj uporabi žiga i da postoje drugi razlozi ne čini sama po sebi takvu strategiju prihvatljivom”.

78 S obzirom na prethodna razmatranja, prvi dio prvog tužbenog razloga valja odbiti.

– Drugi dio prvog tužbenog razloga, koji se temelji na nepostojanju bilo kakve štete zbog tužiteljeve aktivnosti

79 U okviru drugog dijela prvog tužbenog razloga tužitelj, kao prvo, tvrdi da nije ostvario nikakvu prednost od svojeg postupanja u smislu stjecanja ili održavanja žiga na koji ne polaže nikakvo pravo. Kao drugo, ističe da je društvena igra „Monopoly” tako poznata da bi bilo neozbiljno tvrditi da nije upotrebljavao žig MONOPOLY za igre. Međutim, on ističe da ga prisila na dokazivanje uporabe tog žiga za društvene igre u okviru postupka za proglašenje žiga ništavim izlaže velikim troškovima. Kao treće, tvrdi da bi, ako se pobijana odluka potvrdi, Odjel za poništaje EUIPO-a bio preplavljen predmetima u kojima bi se na zlu vjeru pozivalo prilikom svakog ponovnog podnošenja prijave žiga koji je prijavljen za istovjetne ili slične proizvode ili usluge. Naposljetku, kao četvrto, tužitelj tvrdi, što se tiče ispitivanja štete, da pobijana odluka ne sadržava utvrđenje o postojanju stvarne štete, nego samo implicitni zaključak da bi šteta u teoriji mogla proizići iz mogućeg produljenja razdoblja odgode od pet godina. Međutim, prema njegovu mišljenju, takva teoretska šteta ni u kojem slučaju ne smije dovesti do zaključka da je on postupao prijevarno.

80 EUIPO i intervenijent osporavaju osnovanost tog dijela prvog tužbenog razloga.

81 Najprije valja odbiti tužiteljev prvi i četvrti argument, prema kojima tužitelju njegovo postupanje u biti nije donijelo nikakvu prednost i on njime nije prouzročio nikakvu štetu (vidjeti točku 79. ove presude). Naime, kao što to u biti tvrdi intervenijent, valja utvrditi da ni Uredba br. 207/2009 ni sudska praksa ne pružaju osnovu na temelju koje bi se moglo zaključiti da je u ovom slučaju činjenica stjecanja prednosti ili nastanka štete relevantna za ocjenu tužiteljeve zle vjere prilikom podnošenja prijave za registraciju spornog žiga.

82 Što se tiče drugog argumenta, koji se odnosi na uporabu žiga MONOPOLY za igre, žalbeno vijeće pravilno je u točki 81. pobijane odluke utvrdilo da pitanje je li tužitelj stvarno mogao dokazati takvu uporabu nije relevantno, s obzirom na to da treba ocijeniti namjeru podnositelja prijave žiga. Osim toga i u svakom slučaju, kao što to podsjeća EUIPO, dokazana uporaba navedenog žiga, na koju se tužitelj poziva, odnosi se samo na igre na ploči, a ne na sve proizvode i usluge za koje je sporni žig proglašen ništavim.

83 Naposljetku, argument prema kojem bi, ako se pobijana odluka potvrdi, Odjel za poništaje preplavili predmeti u kojima bi se pozivalo na zlu vjeru treba odbiti jer je bespredmetan. U svakom slučaju, taj argument nije potkrijepljen nikakvim konkretnim dokazima i stoga predstavlja samo nagađanje.

84 Iz toga slijedi da drugi dio prvog tužbenog razloga treba odbiti.

– Treći dio prvog tužbenog razloga, koji se temelji na nepostojanju posebnog ispitivanja svakog od ranijih žigova

85 U okviru trećeg dijela prvog tužbenog razloga tužitelj, kao prvo, ističe da podnošenje prijave spornog žiga nikako ne odgovara tradicionalnom sustavu ponovnog podnošenja prijave žiga nekoliko mjeseci prije isteka petogodišnjeg razdoblja odgode. Prema njegovu mišljenju, žalbeno vijeće stoga je pogriješilo zanemarivši činjenicu da, s obzirom na datume registracije ranijih žigova br. 6 895 511 i 8 950 776, prijava spornog žiga nije bila podnesena na datum koji je blizu datumu isteka petogodišnjeg razdoblja odgode, koje je još trajalo za svaki od tih ranijih žigova. Kao drugo, tužitelj prigovara žalbenom vijeću da je podnošenje prijava ranijih žigova promatralo kao da se zapravo radi o jednom te istom podnošenju prijave.

86 EUIPO i intervenijent osporavaju osnovanost tog dijela prvog tužbenog razloga.

87 Što se tiče prvog argumenta koji ističe tužitelj, valja istaknuti da on s pravom ističe da prijava za registraciju spornog žiga nije bila podnesena na datum koji je blizu datumima isteka razdobljâ odgode ranijih žigova br. 6 895 511 i 8 950 776. Naime, s obzirom na to da je raniji žig br. 6 895 511 registriran 21. siječnja 2009., a raniji žig br. 8 950 776 2. kolovoza 2010., registracija spornog žiga produljila je razdoblje odgode u vezi s neuporabom prvog od tih dvaju ranijih žigova za dvije godine i dva mjeseca za usluge iz razreda 41. u odnosu na koje je taj žig registriran te je produljila rok za drugi od tih dvaju ranijih žigova za gotovo osam mjeseci za proizvode iz razreda 16. u odnosu na koje je taj žig registriran.

88 Međutim, za razliku od onoga što tvrdi tužitelj, ta činjenica ne može sama po sebi biti dovoljna da bi se smatralo da on u trenutku podnošenja prijave za registraciju spornog žiga nije postupao u zloj vjeri.

89 U tom pogledu, kao što to u biti ističe EUIPO, neovisno o trajanju produljenja razdoblja odgode, bitna je namjera podnositelja prijave u trenutku podnošenja prijave za registraciju. Međutim, valja podsjetiti na to da je tužitelj priznao, i čak tvrdio, da je jedna od prednosti koje su opravdavale podnošenje prijave spornog žiga to da nije potrebno podnijeti dokaz stvarne uporabe spornog žiga. Stoga, iako produljenje razdoblja odgode ranijih žigova nije osobito dugo, ostaje činjenica da je tužitelj ostvario željenu prednost, koja se sastoji od toga da nije morao dokazati uporabu žiga MONOPOLY u dodatnom razdoblju od dvije godine i dva mjeseca za usluge u odnosu na koje je registriran raniji žig br. 6 895 511 iz razreda 41. i gotovo osam mjeseci za proizvode za koje je registriran raniji žig br. 8 950 776 iz razreda 16.

90 Što se tiče drugog argumenta, prema kojem je žalbeno vijeće podnošenje prijava ranijih žigova promatralo kao da se zapravo radi o jednom te istom podnošenju prijave, taj argument treba odbiti. Naime, iz točaka 54. do 62. pobijane odluke jasno proizlazi da je žalbeno vijeće istodobno uzelo u obzir različite proizvode i usluge u odnosu na koje su registrirani raniji žigovi i različite datume podnošenja prijava za registraciju navedenih žigova.

91 Iz prethodno navedenog proizlazi da treći dio prvog tužbenog razloga treba odbiti.

– Četvrti dio prvog tužbenog razloga, koji se temelji na nepoznavanju činjenice da je tužiteljeva praksa uobičajena i široko prihvaćena

92 U okviru četvrtog dijela prvog tužbenog razloga tužitelj u biti ističe da žalbeno vijeće nije moglo smatrati da je postupao u zloj vjeri time što je ponovno podnio prijavu svojih ranijih žigova jer se radi o uobičajenoj industrijskoj praksi koja je očito prihvaćena. Dodaje da mu se ne može prigovoriti da je postupao u zloj vjeri jer je djelovao „u skladu s mišljenjem lokalnih odvjetnika u vezi s njihovim podnošenjem prijava općenito”. Osim toga, navodi da je žalbeno vijeće htjelo da on posluži kao primjer kako bi pokazalo kako namjerava izmijeniti propis, što i potvrđuje u točki 87. pobijane odluke, u kojoj je priznalo da jednostrano sastavlja novi propis. Naposljetku, tužitelj tvrdi da bi EUIPO, ako se pobijana odluka potvrdi, njemu samom i velikom broju drugih nositelja žigova Europske unije oduzeo pravo vlasništva.

93 EUIPO i intervenijent osporavaju osnovanost tog dijela prvog tužbenog razloga.

94 Najprije valja istaknuti da argumentacija koju je tužitelj iznio u okviru ovog dijela tužbenog razloga nije ničim potkrijepljena. Naime, on samo navodi da je ponovljeno podnošenje prijave ranijih žigova uobičajena praksa a da pritom nije podnio nikakav dokaz u prilog toj tvrdnji. U svakom slučaju, valja utvrditi da ni Uredba br. 207/2009 ni sudska praksa ne pružaju osnovu na temelju koje bi se moglo isključiti eventualno postojanje tužiteljeve zle vjere zbog toga što je slijedio uobičajenu industrijsku praksu i djelovao u skladu s mišljenjem odvjetnika. Kao što je to žalbeno vijeće pravilno navelo u točki 78. pobijane odluke, sama činjenica da drugi poduzetnici možda primjenjuju određenu strategiju podnošenja prijava ne čini tu strategiju nužno zakonitom i prihvatljivom. Osim toga, kao što to u biti ističe EUIPO, upravo s obzirom na okolnosti predmetnog slučaja valja ocijeniti je li takva strategija usklađena s Uredbom br. 207/2009. Međutim, iz prethodnih razmatranja proizlazi da je tužitelj namjerno htio zaobići temeljno pravilo žigovnog prava Europske unije, odnosno pravilo koje se odnosi na dokazivanje uporabe, kako bi time ostvario korist na štetu ravnoteže sustava proizišlog iz tog prava, kako ga je uspostavio zakonodavac Unije. Slijedom toga, iako se nigdje ne zabranjuje da nositelj žiga Europske unije ponovno podnese prijavu tog žiga, tužiteljevu namjeru treba smatrati protivnom ciljevima Uredbe br. 207/2009 (vidjeti točku 70. ove presude). U posebnim okolnostima ovog slučaja tužitelj se, kako bi osporio ocjenu prema kojoj je postupao u zloj vjeri, ne može s uspjehom pozivati, čak i ako se pretpostavi da su one dokazane, ni na činjenicu da poduzetnici uobičajeno primjenjuju istu strategiju podnošenja prijava žigova ni na činjenicu da je djelovao u skladu s mišljenjem odvjetnika.

95 Nadalje, što se tiče argumenta prema kojem je žalbeno vijeće u biti izmijenilo propise, što je priznalo u točki 87. pobijane odluke, njega se samo može odbiti. Naime, kao što to intervenijent pravilno primjećuje i za razliku od onoga što tvrdi tužitelj, žalbeno vijeće ograničilo se na primjenu propisa na snazi kao i na postojeću sudsku praksu te uopće nije priznalo „izmjenu propisa”. Činjenica da se žalbeno vijeće u točki 87. pobijane odluke pozvalo na postojeću sudsku praksu žalbenih vijeća, uostalom, u suprotnosti je s nepotkrijepljenim tužiteljevim argumentom.

96 Naposljetku, tvrdnja prema kojoj bi EUIPO, ako se pobijana odluka potvrdi, tužitelju i velikom broju drugih nositelja žigova oduzeo pravo vlasništva nije potkrijepljena nikakvim konkretnim dokazom i stoga predstavlja obično nagađanje koje se može samo odbiti.

97 Iz prethodno navedenog proizlazi da četvrti dio prvog tužbenog razloga treba odbiti.

– Peti dio prvog tužbenog razloga, koji se temelji na pogrešci koju je počinilo žalbeno vijeće jer je sporni žig proglasilo ništavim za takozvane „povezane” proizvode obuhvaćene tim žigom, iako ti proizvodi nisu istovjetni proizvodima obuhvaćenima ranijim žigovima

98 U okviru petog dijela prvog tužbenog razloga tužitelj u biti osporava ocjenu žalbenog vijeća prema kojoj su, s jedne strane, proizvodi „strojevi s igrama; aparati koji se pokreću ubacivanjem kovanica (igre); igraće karte”, u odnosu na koje je registriran sporni žig, i, s druge strane, „igre, igračke”, u odnosu na koje je registriran raniji žig br. 238 352, istovjetni.

99 Prema njegovu mišljenju, činjenica da je žalbeno vijeće utvrdilo da su ti proizvodi istovjetni pokazuje nerazumijevanje različitih relevantnih tržišta. Konkretno, što se tiče „aparata koji se pokreću ubacivanjem kovanica (igre)”, tužitelj ističe da su oni predmet vrlo regulirane djelatnosti i da su namijenjeni odraslim osobama, koje čine drukčiju javnost od one kojoj su namijenjene igračke ili društvene igre. Dodaje da se, prilikom igranja na aparatu koji se pokreće ubacivanjem kovanica, postavlja pitanje treba li taj aparat smatrati igrom ili igračkom. Zbog toga sustav podnošenja prijava poput onoga o kojem je riječ u ovom slučaju neizbježno dovodi do dvojbi, s obzirom na to da nije jasno jesu li proizvodi dio jednog ili drugog razreda.

100 EUIPO i intervenijent osporavaju osnovanost tog dijela prvog tužbenog razloga.

101 Najprije valja istaknuti da tužitelj nije iznio nikakvu posebnu argumentaciju kako bi pokušao dokazati da je žalbeno vijeće pogrešno smatralo da su „strojevi s igrama” i „igraće karte”, u odnosu na koje je registriran sporni žig, te „igre, igračke”, u odnosu na koje je registriran raniji žig br. 238 352, istovjetni proizvodi. On se ograničio na slabo potkrijepljenu argumentaciju koja se odnosi na „aparate koji se pokreću ubacivanjem kovanica (igre)”, za koje tvrdi da nisu istovjetni „igrama”, u odnosu na koje je registriran raniji žig br. 238 352.

102 U ovom slučaju valja podsjetiti na to da je žalbeno vijeće u točki 60. pobijane odluke u biti smatralo da opći izrazi „igre” i „igračke”, koji opisuju određene proizvode u odnosu na koje je raniji žig br. 238 352 registriran, obuhvaćaju „strojeve s igrama; aparate koji se pokreću ubacivanjem kovanica (igre); igraće karte”. Stoga je ocijenilo da su „igre” i „igračke”, u odnosu na koje je raniji žig br. 238 352 registriran, i „strojevi s igrama; aparati koji se pokreću ubacivanjem kovanica (igre); igraće karte”, u odnosu na koje je registriran sporni žig, istovjetni proizvodi.

103 Tu ocjenu žalbenog vijeća treba prihvatiti.

104 Naime, iako je točno da se klasifikacija proizvoda i usluga provodi isključivo u administrativne svrhe, na način da se oni ne mogu smatrati sličnima samo zato što se nalaze u istom razredu i ne mogu se smatrati različitima samo zato što se nalaze u različitim razredima, valja istaknuti da se, prema ustaljenoj sudskoj praksi, proizvodi mogu smatrati istovjetnima ako su proizvodi obuhvaćeni prijavom žiga uključeni u općenitiju kategoriju obuhvaćenu ranijim žigom (vidjeti presudu od 7. rujna 2006., Meric/OHIM – Arbora & Ausonia (PAM-PIM’S BABY-PROP), T-133/05, EU:T:2006:247, t. 29. i navedenu sudsku praksu).

105 Međutim, u ovom slučaju, kao što to tvrdi EUIPO, treba smatrati da su proizvodi iz razreda 28., u odnosu na koje je registriran sporni žig, odnosno „strojevi s igrama”, „aparati koji se pokreću ubacivanjem kovanica (igre)” i „igraće karte”, uključeni u općenitiju kategoriju „igre” iz razreda 28., u odnosu na koje je registriran raniji žig br. 238 352. Očito je da vrlo općenit pojam „igre” obuhvaća mnoge vrste igara, među kojima su i prethodno spomenute igre u odnosu na koje je registriran sporni žig. Stoga se žalbenom vijeću ne može valjano prigovoriti to što je smatralo da su proizvodi „strojevi s igrama; aparati koji se pokreću ubacivanjem kovanica (igre); igraće karte” iz razreda 28., u odnosu na koje je registriran sporni žig, i „igre”, u odnosu na koje je registriran raniji žig br. 238 352, koje također pripadaju razredu 28., istovjetni proizvodi.

106 Naposljetku, nisu relevantni tužiteljevi argumenti prema kojima su „aparati koji se pokreću ubacivanjem kovanica (igre)” predmet vrlo regulirane djelatnosti te su namijenjeni odraslim osobama, koje predstavljaju drukčiju javnost od one kojoj su namijenjene igračke ili društvene igre. Naime, kao što je to već utvrđeno u točki 105. ove presude, kategorija „igre”, obuhvaćena ranijim žigom br. 238 352, dovoljno je široka da uključuje „strojeve s igrama”, „aparate koji se pokreću ubacivanjem kovanica (igre)” i „igraće karte”, obuhvaćene spornim žigom, i, prema tome, kako bi se moglo smatrati da su navedeni proizvodi obuhvaćeni tim dvama žigovima istovjetni.

107 Iz prethodno navedenog proizlazi da peti dio prvog tužbenog razloga treba odbiti.

– Šesti dio prvog tužbenog razloga, koji se temelji na pogrešci koju je počinilo žalbeno vijeće jer je smatralo da tužiteljevo ponašanje nije omogućilo povećanje administrativne učinkovitosti

108 U okviru šestog dijela prvog tužbenog razloga tužitelj osporava ocjenu iz točke 73. pobijane odluke, prema kojoj je u biti bilo teško vidjeti kako bi tužiteljevo administrativno opterećenje moglo biti smanjeno ponovljenom prijavom žiga koji je istovjetan ranijim žigovima. Prema njegovu mišljenju, podnio je mnogobrojne dokaze, osobito svjedočenje, koji dokazuju da mu je ta praksa omogućila da bude administrativno učinkovitiji, dok se drukčija ocjena žalbenog vijeća ne temelji ni na jednom elementu.

109 EUIPO i intervenijent osporavaju osnovanost tog dijela prvog tužbenog razloga.

110 U ovom slučaju valja istaknuti da se ocjena iz točke 73. pobijane odluke temelji na utvrđenju činjenice da se tužitelj nije odrekao nijednog od svojih ranijih žigova, koji su sada obuhvaćeni spornim žigom. Osim toga, žalbeno vijeće istaknulo je da, kao što je to tvrdio intervenijent, „zadržavanje postojećih istovjetnih žigova dovodi do uvećanja broja žigova […], što zahtijeva povećanje administrativnog posla i povećano ulaganje zbog, primjerice, plaćanja pristojbi za podnošenje prijave i troškova podnošenja prijave zakonitih zastupnika za svaki žig za koji je podnesena prijava i koji je registriran, pristojbi za produljenje za svaki žig, troškova administrativnog praćenja kod poduzetnika koji je nositelj žiga i kod odvjetničkog ureda, troškova nadzora i kontrole različitih žigova kojima se nastoji zajamčiti nepostojanje istovjetnih i/ili sličnih žigova te troškova povezanih s postupcima povodom prigovora pokrenutih kako bi se zaštitio svaki od tih različitih žigova”.

111 U tim okolnostima tužitelj ne može valjano tvrditi da je žalbeno vijeće provelo ocjenu iz točke 73. pobijane odluke a da nije raspolagalo nikakvim dokazima i oslanjajući se isključivo na vlastito uvjerenje.

112 Što se tiče tužiteljeva argumenta prema kojem je podnio dokaze o administrativnoj učinkovitosti povezanoj s podnošenjem prijave za registraciju spornog žiga, valja utvrditi da on nije ničim potkrijepljen. Naime, on samo navodi, s jedne strane, da je podnošenje prijave spornog žiga „bio način na koji je tužitelj upravljao svojim portfeljem žigova” i, s druge strane, da upotrebljava računalni sustav registracije, na način da unošenje dodatnog žiga u taj sustav nije kompliciran administrativni postupak.

113 Naposljetku, što se tiče argumenta prema kojem u okviru dotične ocjene žalbeno vijeće nije uzelo u obzir važnost pitanja prvenstva ranijih žigova kada njihov nositelj donosi odluku o eventualnom produljenju registracije žiga, treba ga odbiti jer je irelevantan u pogledu pitanja može li se tužiteljev administrativni teret smanjiti ponovljenom prijavom žiga istovjetnog ranijim žigovima.

114 Iz prethodno navedenog proizlazi da valja odbiti šesti dio prvog tužbenog razloga i stoga prvi tužbeni razlog u cijelosti.

Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi prava na pošteno suđenje

115 U okviru drugog tužbenog razloga tužitelj žalbenom vijeću prigovara, kao prvo, da je povrijedilo njegovo pravo na pošteno suđenje jer je svoju ocjenu temeljilo na određenim aspektima spora koje nije podnijelo tužitelju, kršeći time pravo na nepristran postupak, kao drugo, da je odlučilo kao prvostupanjski sud, čime mu je oduzelo stupanj žalbe, i, kao treće, da je uzelo u obzir druge predmete koji se odnose na ranije žigove a da ga o tome nije obavijestilo.

116 EUIPO i intervenijent osporavaju osnovanost drugog tužbenog razloga.

117 Uvodno, valja podsjetiti na to da je, kad je riječ o povredi prava na pošteno suđenje na koje se poziva tužitelj, prema sudskoj praksi, primjena prava na pošteno „suđenje" na postupke pred žalbenim vijećima EUIPO-a isključena, s obzirom na to da ti postupci nisu sudski, nego upravni (vidjeti u tom smislu presude od 12. prosinca 2014., Comptoir d'Épicure/OHIM– A-Rosa Akademie (da rosa), T-405/13, neobjavljenu, EU:T:2014:1072, t. 71. i od 3. svibnja 2018., Raise Conseil/EUIPO – Raizers (RAISE), T-463/17, neobjavljenu, EU:T:2018:249, t. 22. i navedenu sudsku praksu). Iz toga slijedi da drugi tužbeni razlog, u dijelu u kojem se temelji na povredi prava na pošteno suđenje, treba odbiti kao neosnovan.

118 Pod pretpostavkom da drugi tužbeni razlog treba tumačiti na način da se tužitelj poziva na povredu svojeg prava na saslušanje na temelju članka 75. Uredbe br. 207/2009 (koji je postao članak 94. stavak 1. Uredbe 2017/1001), valja ga također odbiti.

119 U tom pogledu valja podsjetiti na to da se, u skladu s člankom 75. Uredbe br. 207/2009, EUIPO-ove odluke mogu temeljiti samo na onim razlozima ili dokazima o kojima su se predmetne stranke imale mogućnost očitovati. Ta odredba predstavlja posebnu primjenu općeg načela zaštite prava obrane, zajamčenog, uostalom, u članku 41. stavku 2. točki (a) Povelje Europske unije o temeljnim pravima, prema kojem osobama na čije interese utječu odluke javnih tijela mora biti omogućeno da učinkovito izraze svoje stajalište (vidjeti presudu od 8. veljače 2013., Piotrowski/OHIM (MEDIGYM), T-33/12, neobjavljenu, EU:T:2013:71, t. 16. i navedenu sudsku praksu).

120 Pravo na saslušanje, predviđeno u članku 75. Uredbe br. 207/2009, obuhvaća sve činjenične i pravne elemente koji predstavljaju temelj akta kojim se donosi odluka, ali ne i konačan stav koji uprava namjerava zauzeti (vidjeti rješenje od 8. rujna 2015., DTL Corporación/OHIM, C-62/15 P, neobjavljeno, EU:C:2015:568, t. 45. i navedenu sudsku praksu).

121 Valja dodati da u ovom slučaju, kao što to u biti ističu i EUIPO i intervenijent, iz tijeka postupka pred EUIPO-ovim tijelima proizlazi da su stranke imale priliku raspravljati o različitim aspektima ovog predmeta. Tako je tužitelj 12. studenoga 2018. podnio svjedočenje. Rasprava pred žalbenim vijećem održana je 19. studenoga 2018. Intervenijent je 21. siječnja 2019. podnio očitovanja o zapisniku i sadržaju usmenog postupka, u kojima je zatražio da se svjedočenje ne uzme u obzir, a tužitelj je na njega odgovorio 22. veljače 2019.

122 Međutim, valja utvrditi da tužitelj nije dokazao da je bio lišen mogućnosti izjasniti se o određenim aspektima spora na kojima je žalbeno vijeće utemeljilo svoje konačno stajalište. Stoga, neovisno o tome što je slabo potkrijepljen, ne može se prihvatiti tužiteljev argument prema kojem on nije posebno ispitan o određenim aspektima spora.

123 Naposljetku, u svakom slučaju, iz sudske prakse proizlazi da su prava obrane povrijeđena zbog postupovne nepravilnosti samo ako je ona imala konkretan utjecaj na mogućnost dotičnih poduzetnika da se brane. Stoga nepoštovanje pravila na snazi čiji je cilj zaštita prava obrane može upravni postupak učiniti nevaljanim samo ako je utvrđeno da je, da nepoštovanja nije bilo, moglo doći do drukčijeg ishoda (vidjeti presudu od 12. svibnja 2009., Jurado Hermanos/OHIM (JURADO), T-410/07, EU:T:2009:153, t. 32. i navedenu sudsku praksu).

124 Međutim, u ovom slučaju tužitelj ne navodi nijednu činjenicu niti izlaže ikakav argument kojim bi dokazao da je, da ga je žalbeno vijeće konzultiralo u vezi s određenim aspektima spora, upravni postupak mogao imati drukčiji ishod. On ne pruža nikakve informacije o mogućnostima obrane kojih je bio lišen ni o elementima koje bi podnio ili istaknuo da je imao priliku zauzeti stajalište o pitanjima koja su mu, prema njegovu mišljenju, trebala biti postavljena.

125 S obzirom na prethodna razmatranja, valja odbiti drugi tužbeni razlog i stoga tužbu u cijelosti a da nije potrebno odlučiti o intervenijentovu argumentu kojim se ističe nedopuštenost određenih priloga koje je tužitelj podnio Općem sudu.

Troškovi

126 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da tužitelj nije uspio u postupku, valja mu, u skladu za zahtjevima EUIPO-a i intervenijenta, naložiti snošenje troškova postupka.

127 Intervenijent je, usto, zahtijevao da se tužitelju naloži da mu naknadi troškove koje je imao u postupku pred žalbenim vijećem EUIPO-a. U tom pogledu treba napomenuti da se, u skladu s člankom 190. stavkom 2. Poslovnika, nužni troškovi nastali strankama u postupku pred žalbenim vijećem smatraju troškovima čiju je naknadu moguće tražiti. Stoga treba prihvatiti intervenijentov zahtjev da se tužitelju naloži naknada nužnih troškova koji su mu nastali u postupku pred drugim žalbenim vijećem EUIPO-a.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (šesto prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Tužba se odbija.**

2. **Društvu Hasbro, Inc. nalaže se snošenje troškova, uključujući troškove nastale društvu Kreativni Događaji d.o.o. u okviru postupka pred drugim žalbenim vijećem Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO).**

Marcoulli Frimodt Nielsen Schwarcz

Iliopoulos Norkus

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 21. travnja 2021.

Potpisi